

trvati na připojení prohlášení podle § 7 vždy, jest výslovné znění § 7, který říká, že prohlášení jest připojiti k žádostem jakéhokoliv druhu, majícím za předmět zápis do veřejných knih, tedy jest ustanovením upravujícím formu a obsah žádostí, kdežto § 8 týká se zřizování vkladu schopných listin, které ostatně předmětem zápisu se ani stát nemusí. Účelem ustanovení § 8 jest zabrániti, aby byla uzavírána neplatná právní jednání přičítají se ustanovení §§ 1 a 4 nařízení o židovském majetku.

Ovšem nedostatek zjištěný podle § 8 druhého prováděcího výnosu v listině nečiní právní jednání mezi stranami jinak právně způsobilými a arijského původu uzavřené neplatným, ale tato listina nemůže se stát předmětem zápisu do veřejné knihy. Nedostatek zjištěný a prohlášení podle § 8 jest tedy formálním nedostatkem vkladné listiny, ale takovým, který brání i povolení záznamu.

Žádost knihovni za zápis do pozemkové knihy na základě takové listiny jest zamítnouti (něm. text »abzuweisen« = české »zamítnouti«). Stejně jest zamítnouti knihovni žádost, nebude-li připojeno prohlášení podle § 7 prov. výnosu k žádosti.

Prohlášení podle §§ 7 a 8 druhého prováděcího výnosu jest připojiti i tehdy, jsou-li na právním jednání zúčastněni Židé nebo židovské podniky nebo židovská sdružení osob a tu musí být z prohlášení zřejmé patrné, kteří účastníci jsou Židé, aby soud mohl posouditi, zda připojená schválení jsou dostatečná.

Má-li soud nebo úřad jinak příslušný důvodné pochybnosti o správnosti prohlášení, jest žádati důkaz, že schválení není nutné. Není-li důkaz podán, jest žádost zamítnouti (§ 9, odst. 2 druhého prováděcího výnosu).

Teprve tehdy, nabude-li soud pochybnosti o správnosti prohlášení, může žádat důkaz křestními listy, potvrzením obchodních a živnostenských komor, pokud se podniků týče a podobně. Tím se nyní podstatně zúžil kruh věcí, kdy by bylo nutno sáhnouti k přísné praxi žádati průkaz arijského původu. Dnešní úprava odpovídá zcela duchu a předpisům knihovního zákona: Zápisem neplatného právního jednání do knihy pozemkové nestává se toto právní jednání platným. A proto tíha záruky, že zapisované právní jednání jest platné, nespočívá na soudci knihovním, nýbrž na stranách samých, které uzavírajíce právní jednání berou na sebe risiko, že ujednávají neplatné smlouvy. Nebylo by tedy správně přesunovat těžiště přezkoumávání materiální platnosti smluv na soudce knihovního. K tomu není určen a povinen. Úprava normovaná druhým prováděcím výnosem o židovském majetku rozptýlila úplně pochybnosti některých soudů, které tyto měly o postupu při zápisech do veřejných knih, pokud se nearijeců týče.

Jaroslav Málek:

PŘETRŽENÍ PROMLČENÍ A NEPŘÍSLUŠNÝ SOUD.

Půjde tu výlučně o otázku, jaký vliv na přetržení promlčení má okolnost, že žaloba byla podána u soudu nepříslušného.

V 5-6 čísle minulého ročníku Právní praxe byl otištěn článek Jaroslava Štěpiny »Jak se přetrhuje promlčení nároků občanskoprávních a směnečných žalobou«. V článku se praví, že k přetržení promlčení podáním žaloby jest podle § 1497 o. z. o. třeba, aby žaloba byla podána u soudu příslušného, a že naproti tomu podáním žaloby u soudu nepříslušného účinky přetržení promlčení podle § 1497 o. z. o. nenastávají, zejména též při postupu podle § 261 [správně § 261 a)] c. ř. s., kde se prý vyžaduje,

aby věc došla na soud příslušný. Tento názor doložen jest rozhodnutím nejv. soudu Vážný č. 4856, které praví totéž.

Názor v článku vyslovený není zcela správný.

I. Především jest nepochybné, že se promlčení přetrhuje i podáním žaloby u soudu nepříslušného, jde-li o nepřislušnost zhojitelnou a nenamítal-li žalobce tuto nepřislušnost buď vůbec nebo alespoň nikoli včas. Jest to případ prorogationis tacitae podle § 104 posl. odst. jur. n. (Samo-zřejmě musí být splněna zákonná podmínka řádného pokračování ve sporu podle § 1497 o. z. o. a spor vyřízen ve prospěch žalobců, což jest předpokládáno ve všech uvedených zde případech.)

II. Rovněž tak nevádí přetržení promlčení, byla-li podána žaloba u soudu nezhojitelně nepřislušného a zůstala-li tato nepřislušnost během sporu nepovšimnuta. Neboť taková nepřislušnost zakládá sice zmatečnost podle § 477, č. 3 c. ř. s., k níž jest hleděti z moci úřední, avšak, zůstala-li soudem nepovšimnuta, hojí se právní mocí rozhodnutí. (Arg. § 529 c. ř. s. a contr.). Srv. též Roučkův-Sedláčkův Komentář k obč. z., k § 1497 o. z. o., str. 533, písm. b).

III. Nehledě k těmto dvěma případům, nelze při řešení této otázky přehlédnouti ustanovení § 232, posl. odst. c. ř. s. Toto ustanovení, připojené ke zmíněnému paragrafu článkem II., č. 4 zák. č. 23/28 Sb., zní:

»Byla-li žaloba soudem odmítnuta pro nepřislušnost soudu, trvají soukromoprávní účinky spojené s podáním žaloby, jestliže byla žaloba znovu podána u příslušného soudu do třiceti dnů od právní moci usnesení.«

Byla-li tedy žaloba pro nepřislušnost soudu odmítnuta, avšak v uvedené lhůtě znovu podána u soudu příslušného, trvá dále přetržení promlčení, což znamená, že i zde přetržení promlčení vzniklo již podáním žaloby u soudu nepřislušného (srv. též Vážný č. 9876).

K tomu jest podotknouti, že opětne podání žaloby musí se státi u soudu příslušného, aby přetržení promlčení bylo zachováno (srv. Vážný č. 5072). Jinak viz níže odst. V.

IV. Stejně nedozná změny přetržení promlčení, vzniklé podáním žaloby u nepřislušného soudu, v případě postoupení žaloby soudu příslušnému za podmínek § 261 a) c. ř. s.

Cit. § 261 a) nemá ovšem žádného ustanovení o tom, kdy se tu přetrhuje promlčení. Jen v šestém odst. se praví, že se postoupením sporu neruší účinky zahájení sporu. Tyto »účinky zahájení sporu« lze vykládati

- a) úžeji,
- b) šířeji.

Ad a) Zahájení sporu nastává doručením žaloby. Podle toho »účinky zahájení sporu« jsou tedy účinky spojené s doručením žaloby, k nimž nepatří ovšem přetržení promlčení. Podle tohoto výkladu nemá § 261 a) o přetržení promlčení žádného ustanovení.

Ad b) K zahájení sporu nestačí jen doručení žaloby. Aby žaloba mohla býti doručena, musela býti také podána.

S tohoto hlediska jeví se »účinky zahájení sporu« jako všechny účinky, které jsou spojeny s procesními úkony zakládajícími zahájení sporu vůbec, tedy nejen účinky doručení, nýbrž i účinky podání žaloby, čili účinky až do zahájení sporu vzniklé.

Při tomto širším výkladu bude slovy »účinky zahájení sporu« zahrnuto také přetržení promlčení, které se tedy již podle tohoto ustanovení při postoupení žaloby nebude rušit.

Tak na věc hledí patrně judikatura. Nejvyšší soud zřejmě ztotožňuje »účinky zahájení sporu« s účinky dotčenými v § 232 c. ř. s. vůbec, tedy zejména i s přetržením promlčení. To vyplývá z důvodů rozh. Vážný č. 4779, 5072 a 8769, která — jak se zdá — nadhozenou otázku nepokládají za problém, jenž by vyžadoval zvláštního odůvodnění, a prostě z uvedeného stanoviska vycházejí. To snad i proto, že všechny účinky § 232 a sl. (tedy zejména i přetržení promlčení) jsou zahrnuty společnou marginární rubrikou § 232 a sl.: »Zahájení rozepře«, a že tedy § 261 a) slovy »účinky zahájení sporu« míří přímo na tuto marginární rubriku (srv. ostatně i Vážný č. 4778 a 13.084, kde se »účinkům zahájení sporu« podřazuje perpetuatio fori § 29 jur. n., rovněž s podáním žaloby spojená).

Tato možnost dvojího výkladu nemá však významu praktického, neboť i při výkladu užším dojdeme stejného závěru jako při výkladu širším.

Vždyť otázku, kdy nastává přetržení promlčení nároků uplatňovaných žalobou, řeší výslovně § 232, odst. první c. ř. s., který tento účinek spojuje s podáním žaloby u soudu. A nutno hned podotknouti, že ani zde ani jinde se nepraví, že by soud musel býti příslušným.

Pro § 261 a) je pak příznačná souvislost procesních úkonů u soudu nepřislušného s procesními úkony u soudu příslušného, a z toho plynoucí jednotnost celého řízení (patrně zejm. z rozh. Vážný č. 5072, 12.850, 13.084 a velmi zřetelně z rozh. č. 12.115). Neboť podle šestého odstavce procesní úkony předsevzaté u soudu nepřislušného nebudou již opakovány u soudu příslušného. Nebude tedy opakováno ani podání žaloby, s nímž jediné je podle výslovného ustanovení § 232, odst. první přetržení promlčení spojeno. Neboť, třeba bychom vykládali § 261 a) úžeji [ad a)] a třeba bychom tedy tvrdili, že nemá ustanovení o tom, kdy přetržení promlčení vzniká, případně jaký vliv má na ně postoupení žaloby, nemůžeme přece přejíti výslovné ustanovení § 232, odst. 1, který stanoví zcela všeobecně, že přetržení promlčení nastává podáním žaloby. Za jednotné povahy řízení podle § 261 a) bylo by v rozporu s tímto výslovným ustanovením, kdybychom přetržení promlčení spojovali teprve s dojitím žaloby na soud příslušný, tedy s okamžikem až po podání žaloby nastavším. To tím méně, že již sama zákonná slova § 232, odst. 1, (»... stačí... podání žaloby...« — na rozdíl od okamžiku pozdějšího, doručení žaloby), svědčí zajisté zákonodárcovu úmyslu poskytnouti výhodu žalobci, nikoliv žalovanému.

I z důvodu systematického nelze dojíti jiného závěru než právě uvedeného. Neboť za koexistence třetího odstavce § 232 c. ř. s. by opačný výklad těžko zapadal do soustavy civ. ř. soudního. Bylo by vedle sebe nesrovnatelné, aby na jedné straně přetržení promlčení, spojené s podáním žaloby původní, u soudu nepřislušného, trvalo, přesto, že tato žaloba byla odmítnuta a musela býti podána žaloba nová (§ 232, odst. 3), zatím co na druhé straně při pouhém postoupení sporu příslušnému soudu, který bude ve sporu jen pokračovati, mělo by nastati přetržení promlčení teprve dojitím věci soudu tomuto, ač je v § 261 a) zachována souvislost jediného řízení, zatím co v případě prvním jde o dvě řízení zcela samostatná.

Důvodová zpráva k novele 161/36 Sb. pak jako účel všeobecně uvádí zjednodušení a tím i urychlení vyřizování sporů a k § 261 a) podotýká zvláště, že má znamenati další zkrácení sporů o příslušnost. Se snahou po zjednodušení a urychlení sporu, míněnou dle důvodové zprávy zejména v zájmu odlehčení soudnictví, souvisí i to, že podle zmíněného paragrafu ušetří se řada procesních úkonů, jako nové podání žaloby, opětně

její přezkoumání a vyřízení soudem příslušným, opětné její doručení žalovanému a opětné nařízení a konání I. roku.

§ 261 a) umožňuje však tuto úsporu jen k návrhu žalobcovu.

Vyložíme-li tedy § 261 a) tak, že s postoupením sporu není spojeno i trvání přetržení promlčení, vzniklého podáním žaloby, pak by zákonem očekávané zjednodušení, urychlení a odlehčení soudnictví bylo zmařeno, neboť žalobce, jemuž hrozí promlčení, by se takovému »zjednodušení« vyhnul a nenavrhoval by postoupení sporu soudu příslušnému, nýbrž dal by si žalobu pro nepřislušnost raději odmítnouti a bezpečnější oklikou § 232, odst. 3 podal by žalobu u soudu příslušného znovu. Tím by se tedy tento složitější postup neodstranil.

Proti názoru zde uvedenému nelze konečně vytěžit argument ani ze skutečnosti, že § 232, odst. 3 má výslovné ustanovení o tom, že soukromoprávní účinky spojené s podáním žaloby trvají, kdežto § 261 a) takové stylisace postrádá.

To je pochopitelné. V případě § 232, odst. 3 jest žaloba podávána dvakrát; jednou u nepřislušného, podruhé u příslušného soudu. Protože pak první odstavec téhož paragrafu praví všeobecně, že se přetržení promlčení spojuje s podáním žaloby, mohlo by býti v dotčeném třetím odstavci pochybné, se kterým z obou podání žaloby jest přetržení promlčení spojeno. Proto jest tu výslovné ustanovení, že se tento účinek pojí k původnímu podání žaloby. (A není bez významu, že tu zákonodárce rozhodl opět ve prospěch žalobcův.)

Naproti tomu nebylo třeba podobného ustanovení v případě postoupení žaloby podle § 261 a) c. ř. s., kde se žaloba podává pouze jednou, a kde se zákonodárce nemusel obávat žádných pochybností: přetržení promlčení je spojeno s podáním žaloby a to platí i zde.

Jest tedy patrné, že při opatření podle § 261 a) nenastává přetržení promlčení teprve dojitím žaloby na soud příslušný, nýbrž již jejím podáním u soudu nepřislušného. Toto stanovisko podporuje i judikatura (na př. Vážný č. 4779, 5072, 7805, 8769 a 9876). Zejména rozh. č. 5072 a 8769 vyslovují, že při postoupení žaloby nepřislušným soudem na soud příslušný podle § 261, odst. 6 [nyní § 261 a)] c. ř. s. jest co do zachování promlčecí lhůty hleděti k žalobě tak, jako by bývala podána ihned od původu u soudu příslušného. — To platí i v tom případě, kdy žaloba prošla postupně několika nepřislušnými soudy, až konečně došla na soud příslušný (srov. Vážný č. 8769).

Opačný názor hájící rozh. Vážný č. 4856, citované ve shora zmíněném článku, zdá se býti zcela osamocené a opuštěné a byla by nadto otázka, zda se ho lze dovolávat ještě dnes, když vzniklo v roce 1925, tedy v době, kdy nebylo ještě ani § 261 a) s jeho snahou po účinném odlehčení soudnictví, ani třetího odst. § 232, jehož oklikou je možno tento účel zmařit.

V. Za tohoto stavu jsou tedy oba prostředky [§ 232, odst. 3 a § 261 a)] v otázce zachování přetržení promlčení zcela rovnocenné. [Postup podle § 261 a) jest ovšem pohodlnější a levnější.]

Avšak vždy nebude lze použítí obou.

§ 261 a) je ustanovením užším, než § 232, odst. 3 c. ř. s. a předpokládá námítku nepřislušnosti.

Byla-li tedy žaloba odmítnuta a *limine*, nelze použítí § 261 a), (srov. Vážný č. 2031), ale zbývá ovšem prostředek § 232, odst. 3.

Rovněž tak nelze použítí § 261 a), odmítl-li soud později žalobu z úřední povinnosti pro nepřislušnost nezhojitelnou, a tedy opět bez jakékoliv námítky žalovaného. Opět zbývá § 232, odst. 3.

Patrně jest správnější míti za to, že postupu podle § 261 a) nelze použítí ani tehdy, jestliže žalovaný takovouto nepřislušností nezhojitelnou *namítal*. Neboť subjektivní stylisace § 261 a) (»Namítá-li žalovaný nepřislušnost...«) na rozdíl od objektivního »Byla-li žaloba... odmítnuta pro nepřislušnost...« (§ 232, odst. 3), svědčí spíše tomu, že § 261 a) měl na mysli toliko nepřislušnost zhojitelnou.

Nutno však upozorniti na rozh. Vážný č. 4779, které vyložilo § 261, odst. 6, [nyní § 261 a)] právě naopak. Tím ovšem vzniká v judikatuře jistá disharmonie. Ježto judi-

katura nepřipouští — a to zcela správně — použití § 261 a) nikde jinde než tam, kde byla nepřislušnost namítána, vzniká za tohoto širšího výkladu stav takový, že při nezhojitelné nepřislušnosti lze postupu podle § 261 a) použití podle toho, zda tuto nepřislušnost objevil soud nebo žalovaný, což nelze účelově nikterak odůvodnit. A nelze se pak ubránit ani jistému paradoxu: žalobce bude na tom lépe, připraví-li mu odmítnutím žaloby pro nezhojitelnou nepřislušnost »porážku« sám jeho odpůrce, než když postupoval soud pouze z moci úřední.

Byla-li však namítána nepřislušnost, je všeobecně možno použití prostředků obou. Bude-li žalobce moci pojmenovati soud příslušný, použije patrně postupu podle § 261 a), který je pohodlnější a levnější. Ale mohl by stejně dobře postupovati podle § 232, odst. 3, aniž by tím přetržení promlčení ztrácel.

V jediném případě naopak nemůže žalobce použití § 232, odst. 3, nýbrž jen § 261 a). Je to tehdy, když již jednou bylo § 232, odst. 3 použito; pak musí následovat jediný postup podle § 261 a). Byla-li totiž žaloba (prvým) nepřislušným soudem odmítnuta a ve třiceti dnech podána u soudu jiného, který k námítce žalovaného ukáže se rovněž nepřislušným, pak pro zachování přetržení promlčení u (prvého) nepřislušného soudu vzniklého nebyla u druhého soudu splněna podmínka § 232, odst. 3 («... u příslušného soudu...»). To může žalobce dodatečně napravit jen ávrhem podle § 261 a) (srv. Vážný č. 5072 i lhůtě preklusivní, což platí stejně pro lhůty promlčecí). Neboť na takovou žalobu se bude hledět pak »jako by bývala byla podána ihned od původu u soudu příslušného« (Vážný č. 5072 a 8769) a tedy jako by podmínka příslušnosti podle § 232, odst. 3 byla bývala hned od podání žaloby u (druhého) nepřislušného soudu splněna. Nějaká analogie § 232, odst. 3 jest tu nepřipustna pro výjimečnou jeho povahu (srv. Vážný č. 12.850).

Nelze tedy použití postupu podle § 232, odst. 3 dva krát za sebou.

Naproti tomu lze libovolně za sebou použití postupu podle § 261 a) (viz Vážný č. 8769), anebo po opatření podle § 261 a) postupovati podle § 232, odst. 3 či obráceně.

To jsou zhruba případy, kdy přetržení promlčení nastane i při nepřislušnosti soudu.

Ovšem že jsou případy, kdy přetržení promlčení tu nenastane a to tenkrát, nebude-li lze použití ani opatření podle § 261 a) ani podle § 232, odst. 3 c. ř. s.

A. Je to především tehdy, jestliže žalobce žalobu podanou u soudu nepřislušného bez vzdání se žalobního nároku vzal zpět a podal-li ji pak znovu u soudu příslušného.

Zpětvzetím žaloby vzdal se žalobce i procesních úkonů u soudu nepřislušného a podal-li žalobu znovu, založil tím spor nový, bez jakékoliv souvislosti se sporem původním [§ 261 a) c. ř. s. a contr.].

B. Podobný případ nastane, jestliže žalobce žalobu podanou u soudu nepřislušného sice nevzal zpět, ale ještě před I. rokem navrhl, aby žaloba byla postoupena soudu příslušnému, a jestliže se tak stalo. Také zde není souvislosti mezi podáním žaloby u soudu nepřislušného a řízením u soudu příslušného, jak je zná § 261 a), neboť toto ustanovení předpokládá námítku nepřislušnosti žalovaným vznesenou, návrh žalobcův na postoupení žaloby pro případ, bude-li této námítce vyhověno a ovšem též usnesení o nepřislušnosti soudu spojené s usnesením o postoupení sporu soudu příslušnému. Chybí-li jen jediná z těchto podmínek, nelze již § 261 a) použít (srv. Vážný č. 7805, též srv. 10.203).

Ani zde ani v případě ad A. nelze ovšem použití ani § 232, odst. 3, který předpokládá odmítnutí žaloby (srv. Vážný č. 9876), takže při takovémto postupu hrozí v mezidobí vždy nebezpečí promlčení, neboť tu nastane uplatnění nároku a tím i přetržení promlčení teprve dojitím žaloby soudu příslušnému.

C. Jest samozřejmé, že přetržení promlčení podáním žaloby u soudu nepřislušného nenastane ani tehdy, byla-li žaloba nepřislušným soudem buď odmítnuta, nebo byla-li zpět vzata a u příslušného soudu vůbec nepodána (v prvním případě nadto do třiceti dnů podle § 232, odst. 3).

Bylo by však nesprávné domnívat se, že v případech uvedených pod A. až C. nenastane přetržení promlčení snad právě proto, že šlo o nepřislušný soud. Pravým důvodem tu je nedostatek podmínky řádného pokračování ve sporu podle § 1497 o. z. o., což nelze zaměňovati, neboť tyto dva momenty jsou na sobě zcela nezávislé. I u nepřislušného soudu jest možno ve sporu řádně pokračovati a přetržení dosáhnouti právě tak, jako naopak pouhé podání žaloby u soudu příslušného nebude samo o sobě nic platno, jestliže ve sporu řádně pokračováno nebude.

V souvislosti bylo by se zmíniti o lhůtách propadných.

Na rozdíl od lhůt promlčecích jest jejich zachování přímo vnitřní podmínkou uplatnění nároku.

Jest pak především otázka, zda na tyto lhůty lze použití § 232, odst. 3, a zda tedy podání žaloby, vázané lhůtou propadnou, je soukromoprávním účinkem ve smyslu tohoto ustanovení. Rozh. Vážný č. 12.595 za takovýto účinek pokládá včasné podání žaloby ze správy pro vady dobytka, neboť včasné podání žaloby jest tu přímo materielněprávní podmínkou uplatnění nároku. To bude platiti obdobně pro podobné lhůty propadné, s nimiž zákon spojuje zánik soukromoprávního nároku (srv. Vážný č. 5072).

Naproti tomu nelze použití § 232, odst. 3 tam, kde podání žaloby před projitím propadné lhůty jest procesní podmínkou jejího uplatnění. Tak je tomu při propadných lhůtách podle § 534 c. ř. s., v nichž nutno podati žalobu o zmatečnost nebo o obnovu, neboť těmito žalobami se uplatňují procesní práva na přezkoumání soudních rozhodnutí, tak jako opravným prostředkem řádným, a včasné jejich podání je tudíž procesní podmínkou jejich projednání. Včasné jejich podání vyvolává tu tedy účinek procesněprávní, nikoliv soukromoprávní.

Tutéž povahu má tříměsíční propadná lhůta § 596 c. ř. s., v níž je podati žalobu o zrušení rozhodčího výroku podle § 595 c. ř. s. (Vážný č. 12.850), neboť jde o uplatnění veřejného práva na přezkoumání rozhodčího výroku.

Naproti tomu včasné podání žaloby pro rušení držby nebo pro vypuzení z držby (§§ 339 a 345 o. z. o.) jest pokládati za účinek soukromoprávní, neboť podání žaloby je tu podmínkou uplatnění soukromoprávního nároku na ochranu držebního stavu, třebaž tato propadná lhůta je uvedena v § 454 c. ř. s.

Ustanovení § 261 a) platí pro lhůty propadné bezvýhradně. To pro shora uvedenou souvislost a jednotnost celého řízení (srv. Vážný č. 5072, 7805).

Jak je tomu s hlediska našeho tématu v poměru soudů Protektorátu k německým soudům v Protektorátu?

Zjistí-li soud Protektorátu — ať k námitce žalovaného nebo z úřední moci — že není dána jeho pravomoc, protože na řízení je zúčastněn německý státní příslušník, vysloví usnesením svou nepřislušnost a zmateč-

nost předcházejícího řízení (§ 18, odst. 1 druhého nař. o soudn. v Prot. ze dne 20. března 1940, Říš. zák. I., str. 533). Tu pak mohou nastati dva případy:

1. Žalobce může navrhnouti, aby dovolaný soud odevzdal věc soudu povolanému k výkonu soudní pravomoci německé, ježž byl označil (§ 18, odst. 1 cit. nař.). Dle druhého odst. téhož ustanovení pak »nastalé již následky zahájení sporu zůstávají nedotčeny«.

Jde tu o jistou obdobu § 261 a) c. ř. s. Pokud jde o »následky zahájení sporu« stačí tedy přiměřeně odkázati na úvahy, uvedené výše ad VI. o »účincích zahájení sporu«. Jest však výslovně poukázati k tomu, že na rozdíl od § 261 a) c. ř. s. nevyklučuje se dle § 18, odst. 2 cit. nař. obligatorně opakování I. roku. Přece však je z cit. ustanovení patrna souvislost obou řízení do té míry, že by s tímto ustanovením nebylo lze srovnati požadavek opakování podání žaloby ani tehdy, jestliže se německý soud v Protektorátu podle téhož ustanovení rozhodne provést celé jednání znovu, takže i tu nutno dojíti k závěru, že přetržení promlčení (resp. včasnost žaloby vázané lhůtou propadnou), získané podáním žaloby u soudu Protektorátu, u soudu německého v Protektorátu dále trvá.

Jest ještě podotknouti, že zmíněného návrhu může žalobce použití nejen v případě zhojitelné, nýbrž i nezhojitelné nepřipustnosti právního pořadu toho kterého soudnictví (§ 18 cit. nař. tu nerozeznává), tedy nejen, přihlíží-li se k této nepřipustnosti k návrhu, nýbrž i z moci úřední — na rozdíl od úžeji stylisovaného § 261 a) c. ř. s., jak uvedeno shora ad V.

2. Neučiní-li žalobce návrh uvedený ad 1., nezbude dovolanému soudu, než aby — prohlásiv zjištěnou nepřipustnost a zmatečnost předcházejícího řízení — žalobu odmítl (§ 18, odst. 1 cit. nař. a contr., § 14 téhož a § 42 jur. n.).

Žalobce pak ovšem může tutéž žalobu podati znovu u příslušného německého soudu v Protektorátu.

Podá-li ji do třiceti dnů od pravoplatnosti odmítajícího usnesení, bude pak moci i u německých soudů dovolati se výhody § 232, odst. 3 c. ř. s.?

Ježto cit. nařízení nemá obdoby § 232, odst. 3 c. ř. s., mohl by § 18 cit. nař. o postoupení sporů [a tedy obdoba § 261 a) c. ř. s.] býti lehce argumentem a contrario.

Nelze však přehlédnouti, že cit. nařízení, právě tak jako § 42 jur. n. (jehož se § 14 nař. dovolává), subsumují pod pojem nepřipustnosti i tyto případy vyňaté pravomoci (srv. slova »... vyslovuje svou nepřipustnost...« v § 18 cit. nař. a podobnou dikci v § 42 j. n.). A v § 232, odst. 3 c. ř. s. se všeobecně praví: »Byla-li žaloba soudem odmítnuta pro nepřipustnost...«, aniž by tato »nepřipustnost« oproti zmíněnému § 42 j. n. byla výslovně determinována blíže jako nepřipustnost v užším slova smyslu.

Ježto pak § 232, odst. 3 c. ř. s., tak jako celý civ. řád soudní a jur. norma, platí sám o sobě před soudy Protektorátu jako před německými soudy v Protektorátu (§ 4 prvního nař. o soudn. v Prot. ze dne 14. dubna 1939, Říš. zák. I., str. 759), bylo by si z důvodu účelnosti přáti, aby se žalobce mohl dovolati jeho výhody i před soudy německými v Protektorátu, ač není pochyby, že za bývalých právních poměrů vzniklo toto ustanovení zajisté jen jako výhoda uvnitř téže jurisdikce.

Co řečeno o poměru soudů Protektorátu k německým soudům v Protektorátu, platí samozřejmě mutatis mutandis i při postupu opačném.